



## ELSŐ KALAND:

Burkusország és Galícia határán vagyunk, ahol Hány megmutatja erejét,  
majd megismerkedik a hercegnővel és az udvarhölgyekkel

Az igazi huszár még az ördögtől sem fél és erős, mint egy bivaly. Bizony, ifjú korában nem a boros kancsót szorongatta, hanem a kardot, vagy lova kantárját tartotta kezében és egész bódékat tolt arrébb emberfeletti erővel. Nehezen látott neki Hányk a mesélésnek, mert nem kenyere a dicsekvés, de akad olyan kaland, amit kár lenne megtartani magunknak. Ilyen volt ez is.

Az örökké borús-zimankós Burkusország és a napsütéses Galícia határán, egy jégcsapos, hófödte határállomáson éppen őrségváltás volt, és akit most idevezényeltek, nem más, mint a fiatal Hány János. Nem egyedül jött, titokban vele tartott szépséges, kicsattanó almához hasonló kedvese, Örzse, aki szerelmes szívvel talán még a világ végére is követte volna falubélijét. Szerelmesen dalra is fakadtak:

*Piros alma leesett a sárba,  
Ki felveszi, nem esik hiába,  
Piros almát felveszem, megmosom,  
A galambom ölelem, csókolom.*

*Piros alma ne gurulj, ne gurulj,  
Kisangyalom, ne búsulj, ne búsulj!  
Bizony, bizony nem is búsulok én,  
Úgyis tudom, a tied leszek én.*





Kicsit szomorkodott is Örzse éneklés közben, mert érezte, hogy sokára lehet végre Háry János hitese felesége. Olyan soká, hogy addig beláthatatlanul sok víznek kell lefolynia a Dunán Bécsnél is, Esztergomnál is, de még Szekszárd alatt is.


Azért kellett várni olyan sokat, mert amíg valaki a császár katonája volt, se felesége, se családja nem lehetett. Csak a parancsokat várhatta naphosszat, amit a király és földi helytartói: a tisztek, tábornokok, hadvezérek osztogattak neki. Tehát, amíg le nem szerelték Háryt, addig ő se vehette Örzset feleségül.

Éneküket patakopogás zavarta meg. Nem is akárki érkezett. Gyönyörűsége, aranycifrázatú hintó gurult be a határra kényes utasával, Mária Lujzával, az osztrák császár leányával, aki a világvívó Napóleon szemrevaló felesége volt. Kísérői: a titokban érte epekedő Ebelasztin lovag és csivitelő hangú, pomádéval illatosított, selyembe-bársonyba öltöztetett, csillogónál csillogóbb ékszerekkel felékszerezett barátnői, udvarhölgyei, ahogyan ez akkoriban dukált. Elindultak, hogy a felséges császárné elhagyhassa végre Burkusország csöppet sem barátságos földjét, ami, nyomban kiderül, nem volt olyan egyszerű, mint képzelték.

A hatalmas, medve termetű, gubancos bundájú határőrnek éppen rossz napja volt. Morogva járt-kelt az őrbódé előtt, mérgesen belerúgott egy-egy hógöröngybe. Rossz kedvét csak tovább rontotta, mikor megpillantotta az érkező cifra hintót.

– Adjisten komám! – biccentett le Miska kocsis a bakról. – Átmennénk itt a határon a kisasszonyokkal és a lovag úrral! – koppintotta meg ostorával a hintó tetejét. Mária Lujza el is húzta a függönyt, és méltóságteljesen bólintott.





– Majd én azt eldöntöm! – morogta a burkus a bajsza alatt.

– Tán csak nem a sok hidegtől és fagytól ilyen rossz a kedve? – csodálkozott el Miska a hűvös fogadtatáson.

– Rosszkedvűnek tűnök? Hát, csak nehogy maguk legyenek hamarosan rosszkedvűek, mert rossz hírt kell közölnöm. Csak az mehet át a határon, akinél ott van a Burkus császár pecsétes levele. Hogy úgy mondjam: az átkelési engedély.

Miska jó magasra fel is húzta a szemöldökét, de szólni már nem tudott, mert a határőr folytatta.

– Ne, ne, ne! Ne is akarjon győzködni, könyörögni vagy esetleg dühöngeni! Nem lenne az férfihoz méltó!

– Papír kell? – hajolt ki a hintóablakon Mária Lujza.

– Az bizony! – vágta rá a burkus.

– Hát az nincs. De talán felismer: én vagyok Ferenc császár leánya, hites férjem pedig a nagy Napóleon!

– Engem nem igazán érdekelnek a rokoni kapcsolatai. De tudja mit, látom finom hölgyek, így beengedem magukat a szép gerendaházamba. Itt kivárhatják a pecsétes irat érkezését, míg valaki elmegy érte. Talán az a fehér parókás úr, ott hátul! – mutatott Ebelasztin lovagra, aki megpróbált láthatatlannak tűnni.

Az őrházban raboskodók szerencséjére Miska kocsis sok szép magyar nótát tudott. Hogy jobban teljen az idő, el is énekelte nekik a kedvencét:

*Ó, mely sok hal terem az nagy  
Balatonbah-ha-rah-ha,ra-ha-ha,  
Minden ágon egy mérő makk  
A Bakonyban-ha-rah-ha-راها-haha.  
Örül ott a halász, rikkongat a kanász,  
Örömeben-hereh-he-rehehe.*